

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 5 Σεπτεμβρίου 1949 (Π.Ο.Η.) "Ετος β'. Αριθ. 71—Τιμή Φύλλου Δρχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ "Ο "Επίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Εξάμηνος δραχ. 7.000—"Ετησία δραχ. 12.000 "Εξωτερικού: "Εξάμ. δολ. 2.50—"Ετησία δολ. 5
Γραφεία : "Οδός Χαλκοκονδύλη 7—"Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

« ΔΡΥΟΣ ΠΕΣΟΥΣΗΣ..... »

Αί δημοσιογραφικαί ειδήσεις μᾶς ἐπληροφόρησαν ἐσχάτως, ὅτι τὸ Ρωσικὸν Πατριαρχεῖον ἐγνώρισεν εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμενικόν, ὅτι ἀνεκήρυξεν Αὐτοκέφαλον τὴν Ὁρθόδοξον Πολωνικὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ πρᾶξις αὐτῇ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας κατετάραξε τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διότι ἐθεωρήθη αὐθαίρεσις καὶ σφετερισμὸς δικαιομάτων ἀνέκαθεν ἀνηκόντων προνομιακῶς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐξηρτῶντο διοικητικῶς ἔκπαλαι αἱ ἀνὰ τὴν Εὐρώπην Ὁρθόδοξοι Χριστιανικαὶ Κοινότητες.

Λέγουσι μάλιστα, ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ δευτέρα κατὰ σειράν εἰς τὸ ἀνακηρύττειν αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας. Πρὸ τίνος ἀνεκήρυξε τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐκφράζονται δὲ φόβοι μήπως τὸ πρᾶγμα ἔχει συνέχειαν καὶ μὲ τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, διατελούσας μὲν μέχρις ἐσχάτως ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἤδη δὲ πολιτικῶς ὑπαχθείσας εἰς τὴν Σοβιετικὴν πολιτικὴν ἐπιρροήν.

Τὴν ὀδυνηρὰν ταύτην κατάστασιν καὶ ἡμεῖς συναισθανόμεθα καὶ συμπονοῦμεν βαθύτατα, διότι πολλαχῶς ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησία πλήττεται καὶ ἡ παλαιὰ δόξα Αὐτῆς ὀσημέραι σβέννυται καὶ ἀφανίζεται. Ἀλλὰ τίς πταίει; τίς ὁ αἴτιος, ὥστε τὸ κύρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἡ αὐθεντία αὐτοῦ νὰ παραθεωρεῖται ἢ μᾶλλον νὰ κατεξευτελίζεται τόσο ἐπιδεικτικῶς; Ποῦ ὀφείλεται ἡ γενικὴ αὕτη περιφρόνησις πρὸς τὴν φωτοδότιδα καὶ πολύτεκνον ταύτην Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἐξ ἧς ἐγεννήθησαν καὶ πνευματικῶς ἀνετράφησαν ἅπασαι αἱ ἀνὰ τὴν Εὐρώπην

Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.

Δυστυχῶς οἱ Μητράλοιοι δεόν νὰ ἀναζητηθῶσιν ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς. Εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀπαρνούμενοι πᾶσαν πατρῶαν εὐσέβειαν ἐδίδαξαν τὰ καινὰ τῶν ξένων δογμάτων δαιμόνια καὶ οἱ ὁποῖοι εἰσήγαγον ὅ,τι ὡς ἀντορθόδοξον καὶ ἁσεμνονᾶλλοντε πολυτρόπως καὶ παγκοίνως ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου συνειδήσεως κατεδικάσθη. Εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι φοιτήσαντες εἰς τὰ Προτεσταντικὰ Πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης ἐποτίσθησαν ἐκεῖθεν τὰ θολερὰ νάματα τοῦ λουθηροκαλβινισμοῦ καὶ ἐπανελθόντες ἀφοῦ δολερῶς καὶ ὑπούλως κατέλαβον τὰ ὑπατα τῆς Ἐκκλησίας ἀξιώματα, αὐθαίρετως καὶ ἀυσυλόως κατέλυσαν προαιωνίους Ἐκκλησιαστικοὺς θεσμοὺς καὶ διὰ καινοτομιῶν ἀντορθοδόξων καὶ ἀντικανονικῶν ἡφάνισαν τὴν θέαν καὶ σεβασμίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας πατροπαράδοτον αἴγλην.

Αἱ Σλαυικαὶ Ἐκκλησίαι πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὡμολογουμένως ὀφείλουν πολλὰς εὐεργεσίας, διότι ἀντὶ πολλῶν καὶ μεγάλων θυσιῶν ὑπ' Αὐτοῦ ἐφωτίσθησαν καὶ ἐμεγαλύνθησαν. Καὶ θὰ ἔπρεπε πρὸς τὴν Μητέρα Μεγάλην Ἐκκλησίαν νὰ δεικνύουν πάντοτε τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν καὶ ν' ἀποδίδουν τὴν ἐπιβαλλομένην τιμὴν. Ἀλλὰ πῶς τὰ τέκνα εἰναιδυνατὸν νὰ τιμοῦν τοὺς γεννήτορας προσηκόντως, ὅταν παρ' αὐτῶν κακὸν παράδειγμα ζωῆς καὶ πολιτείας διδάσκωνται, καὶ πῶς εἶναι δυνατόν εἰς τὴν συνείδησιν τῶν τέκνων οἱ γονεῖς νὰ κατέχουν τὴν πρέπουσαν θέσιν, ὅταν οἱ γονεῖς πρῶτοι ἀποστατοῦν ἐναντίον τῶν Νόμων τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς εὐσυνειδήσεως.

Οἱ Σλαῶι, εἶναι ἀληθές, ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἐξεδήλουν κακοβούλους διαθέσεις καὶ εἶχον ἀρπακτικὰς ἐπιδιώξεις εἰς βάρος τῶν ἑλληνικῶν

οὐ μόνον τῶν ἐθνικῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαιωμάτων. Καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ματαίως ἄλλοτε νὰ ἐπιτύχουν προσεπάθουν, ἤδη δυστυχῶς τὸ ἐπιτυγχάνουν.

Ἀφ' οὗτου ἡ Ἐκκλησία τῆς Κων(σταντινουπόλεως) ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ἄλλοτε μὲν τῇ ἀνοχῇ, ἄλλοτε δὲ τῇ ἐμπνεύσει καὶ τῇ εἰσηγήσει τῶν προκαθημένων τῆς, ἀπὸ τότε τὸ γόητρόν της καὶ τὸ κύρος της εἰς τὴν πανορθόδοξον συνείδησιν οὐχὶ ἀπλῶς ἐμειώθη, ἀλλὰ τελείως κατέπεσε. Καὶ ἐνῶ ἄλλοτε ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἦτο τὸ Πρυτανεῖον τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας καὶ ἀνεγνωρίζετο ὡς πηγὴ καὶ ρίζα πάσης Ἐκκλησιαστικῆς συγκροτήσεως καὶ τῆς ἀπεδίδοντο τὰ πρεσβεῖα πάσης δικαιοδοσίας καὶ ἡ πρωτοβουλία εἰς τὰς ἐνεργείας πρὸς πᾶσαν πανορθόδοξον σημασίαν καὶ σκοπιμότητα πρᾶξιν, καὶ ἐνῶ τὸ φῶς τοῦ τηλαυγοῦς φάρου τῆς διεχέετο καὶ ἐφώτιζε τὰ πέλαρα τῆς γῆς πρὸς πᾶσαν ὀρθοδόξον πράξεως καὶ θεωρίας κατεύθυνσιν, σήμερον δυστυχῶς αἱ ἔκπαλαι περικοσμοῦσαι τὴν παλαίφατον ταύτην Ἐκκλησίαν ἀξίαι ἀπωλέσθησαν καὶ ἰδοὺ τῆς μεγάλης ταύτης πνευματικῆς Δρυὸς πεσοῦσης, πᾶς τις ἐκ τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν κλάδων αὐτῆς ἀσυστόλως ξυλεύεται.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΚΡΙΤΩΝ ΑΠΟΨΕΙΣ

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ Ζήτημα

*Πατριάρχων Ἀλεξανδρείας
κ. Χριστοφόρου*

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

«Μόνον στενὴ, λέγει, ἰουδαϊζουσα ἀντίληψις περὶ τῆς θρησκείας δύναται νὰ προκαλῇ φόβους διὰ τοιαῦτα ζητήματα καὶ νὰ διδάσκῃ φαρισαϊκῶς, ὅτι αἱ ἐορταὶ δὲν ἔχουσιν ἀξίαν καὶ δὲν παρέχουσι ψυχικὴν ὠφέλειαν, ἐὰν δὲν τελεσθῶσι τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ τὴν ἰδίαν ὥραν!», Καὶ ὀλίγον ἀκόμη ἀνωτέρω, ὁ αὐτὸς ἀρθρογράφος λέγει: «ἡ Ἐκκλησία, εἰς τὴν πνευματικὴν ὠφέλειαν τῶν πιστῶν ἀποβλέπουσα, ὥριζε τὰς ἐορτὰς ἐκάστοτε, χωρὶς νὰ ἐξαρτᾷ τὴν ἀξίαν αὐτῶν καὶ σημασίαν ἐκ τοῦ χρόνου τῆς τελέσεως αὐτῶν, ὡς ἔπραττεν ὁ Ἰουδαϊσμός, καὶ ὡς νομίζουσι σήμερον οἱ ἐμβάλλοντες φόβον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνάκων καὶ ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων, μὴπως τάχα, ἐνεκα τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου, δὲν γίνωνται αἱ ἐορταὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ τὴν ἰδίαν ὥραν». Ἡμεῖς, γινώσκοντες καλῶς, ὅτι «εὐπροσδέκτως τῷ Θεῷ ἐορτάζουσιν οὐχὶ οἱ ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν ἐπιτηδεύοντες περὶ τὴν τήρησιν τῶν καιρῶν, ἀλλ' οἱ ἀκριβεῖς περὶ τὴν εὐσέβειαν,» (Ἀνθ. Βιζύης, ἐνθ. ἀν. σελ. 29), συμφωνοῦμεν πληρότατα· ἀλλ' ὁ ἀρθρογράφος τῆς «Ἐκκλησίας», ἀφοῦ περαιτέρω μᾶς ἐβεβαίωσεν ὁ ἴδιος, ὡς εἶδομεν, ὅτι, διὰ νὰ ἐπαναφέρωσιν οἱ μεταρρυθμιστὰς τὰς τῆς ἡμερομηνίας καὶ τὰς ἐορτὰς εἰς τὰ πραγματικὰ αὐτῶν χρονικὰ σημεῖα, διὰ τοῦτο ἐπεχείρησαν τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ ἡμερολογίου, τί λέγει; Ἐξακο-

λουθεῖ νὰ φρονῇ τὸ αὐτὸ μεθ' ἡμῶν;

Οἱ **νεοημερολογιστοὶ ὅμως**, διὰ τοῦ ἀρθρογράφου τῆς «Ἐκκλησίας», διατείνονται, ὅτι τὴν γνώμην τῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας, ὅσοι ἔως τοῦδε ἀπεφάναντο κατὰ τῆς προσχωρήσεώς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας εἰς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἐσεβάσθησαν ὅχι μόνον εἰς τὸ σημεῖον, ὅτι δὲν μετέβαλον (;) τὸ πασχάλιον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὅτι, μεταρρυθμίσαντες, δὲν ἀντικατέστησαν τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ. Εἰς τὸν τοιοῦτον τρόπον ἄλλως τε τῆς μεταρρυθμίσεως εὗρον συμφωνοῦσαν, ἂν μὴ πάσας τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας πλήρως, τοὐλάχιστον τὴν πρὸ εἰκοσαετίας Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν τοῦ 1919. Ὡς πρὸς μὲν τὴν ὑπάρχουσαν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ τοῦ ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῦσιν οἱ παρ' ἡμῖν νεοημερολογιστοὶ, μὴ εὐμοιροῦντες ἡμεῖς εἰδικῆς μορφώσεως, ὁμολογοῦμεν, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν ποῦ ὑπάρχει ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο ἡμερολογίων, ἀφοῦ καὶ κατὰ 13 ἡμέρας ἀμφοτέρω προηγουμέναι τοῦ Ἰουλιανοῦ, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μετὰ τῶν γρηγοριανῶν ἐορτάζουσι τὰς ἀρχαίας ἀκινήτους ἐορτάς των οἱ μεταρρυθμιστὰς. Ὡς πρὸς τὸ ὅτι ὅμως εἰς τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου εὗρον συμφωνοῦσαν πλήρως καὶ τὴν πρὸ εἰκοσαετίας καὶ τὴν τοῦ 1919 Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, θὰ μᾶς ἐπιτρέψωσι νὰ διαψεύσωμεν αὐτούς. Ἡ πρὸ εἰκοσαετίας Σύνοδος εἶπε μὲν, ὅτι «δύνανται νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ νῦν ἐν χρήσει παρ' ἡμῖν ἡμερολογίου συμφώνως πρὸς τὰς προόδους καὶ τὰς περὶ τὰς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης», ὡς λέγει ὁ ἀρθρογράφος τῆς «Ἐκκλησίας», ἀλλὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἔδει νὰ γίνῃ ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι «ἅπασαι αἱ κατὰ τόπους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι τῆς Ἀνατολῆς θὰ ἐπέιθοντο», ὅτι αἱ περιστάσεις τῶν Ἑθνῶν τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν «εἰσὶ κατὰλληλοι πρὸς μισαρρυθμίσιν τοῦ ἡμερολογίου, ἀνευ διαταραγῆς τῶν θρησκευτικῶν συνειδήσεων τῶν ἀπλουσιέρων» (Βιζύης, ἐνθ. ἀ. σελ. 35). Ὁ ὅρος οὗτος ἐτηρήθη ὑπὸ τῶν νεοημερολογιστῶν τῆς Ἑλλάδος; Ὁχι. Ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ 1919 Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ μὲν τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ ἀρθρογράφου, παρεδέχθη νὰ γίνῃ ἡ μεταρρυθμίσιν μόνον «μετὰ συνεννόησιν μετὰ πασῶν τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν», καθὼς ὅμως ἡμεῖς ἐπὶ πλέον ἀναγιγνώσκουμεν εἰς τὴν γνωμοδότησιν, ἡ μεταρρυθμίσιν ἔδει ἐπὶ πλέον νὰ λάβῃ χώραν «ὑπὸ τὸν ὅρον... τῆς συντάξεως νέου ἡμερολογίου. ἐπιστημονικῶς μὲν ἀκριβεστέρον, ἐστερημένον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐλαττωμάτων τῶν δύο ἐν ἰσχύϊ ἡμερολογίων». (Βιζύης, ἐνθ. ἀν. σελ. 39). Συνέταξαν οἱ νεοημερολογιστοὶ νέον ἡμερολόγιον; Ὁχι, καθόσον ἡμεῖς γνωρίζομεν, μόνον μετεπήδησαν ἀπὸ τῆς 10ης εἰς τὴν 23ην Μαρτίου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ καταγίνονται ἔκτοτε εἰς τὴν ἑορτήσιν τῶν ἀναγνωστέων ἐκάστοτε εὐαγγελικῶν περικοπῶν καὶ οὐδὲν πλέον. Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι εἰς τὴν σύνταξιν τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1919,

ἔλαβε μέρος καὶ ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, τότε Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε μοлатаῦτα νὰ μὴ ἐνθυμηθῇ πέρυσιν ὡς Ἀρχιεπίσκοπος τὸ κείμενον τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης.

Ἐν τούτοις, μολονότι οἱ νεοημερολογιακοὶ φρονοῦσιν, ὅτι τὸ ἡμερολόγιον αὐτῶν εἶνε διάφορον τοῦ Γρηγοριανοῦ, οἱ Καθολικοὶ, ἀναγνωρίζοντες εἰς τὸ μετερρυθμισμένον ἡμερολόγιον τῶν Ὁρθόδοξων αὐτὸ τὸ ἰδικόν των, καυχῶνται πανταχοῦ, ὅτι κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους, καίτοι ἀργά, νὰ πείσωσι τοὺς Ὁρθόδοξους, Ἕλληνας νὰ καθολικίζωσι, τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ἡμερολόγιον, καθ' ὃς δὲ ἔχομεν ἐξ Ἑλλάδος πληροφορίας, ἀπὸ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου πέρυσιν, καὶ ἔνεκα ἰδίως ταύτης, παρετηρήθη, ὅτι ὁ Καθολικισμὸς ἐσημείωσεν ἀρκετὴν μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων πρόοδον ἐν ταῖς προπαγανδιστικαῖς αὐτοῦ προσπάθειαις. Μετεβλήθησαν ἄραγε τόσον αἱ περιστάσεις, ὥστε, ἐνῶ ἐπὶ Πάπα Πίου τοῦ Θ', ἦτοι πρὸ ἑβδομηκονταετίας περίπου, ἐπιζητηθείσης τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ μεταξὺ τῶν Οὐνιτῶν τῆς Συρίας, οὗτοι ἐξανέστησαν καὶ περὶ τὰς 300 οἰκογένειαι Βηρυττοῦ καὶ Ἀλεξανδρείας ἔνεκα τούτου ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, (ἐπιστολαὶ πρὸς Σίλβεστορον Πατριάρχην σελ. 15), σήμερον ὅλως τοῦναντίον αὐτοὶ οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ θεωρῶσι καύχημα ν' ἀκολουθήσωσι τὸ καθολικὸν ἡμερολόγιον;

Μολαταῦτα, «ἐκατομμύρια, λέγουσιν, Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν ἐφαρμόζουσι σήμερον τὸ διωρθωμένον ἡμερολόγιον», καὶ μόνον ἑκατοντάδες τινὲς χιλιάδες Ὁρθόδοξων ἐμμένουσι εἰς τὸ παλαιόν. Καὶ θεωροῦσιν ἄραγε τοῦτο ἐπιχείρημα ὑπὲρ ἐαυτῶν οἱ νεοημερολογιακοὶ; Μὴ καὶ πρὸ τῆς, κατὰ τὸ παρελθὸν μόλις ἔτος λαβούσης χώραν, ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως δὲν ἦσαν πολλὰ ἐπίσης ἐκατομμύρια οἱ γρηγοριανοὶ; καὶ ὅμως αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι πᾶσαι δὲν προσεῖχον εἰς τὰ ἐκατομμύρια, ἀλλ' εἰς τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸν σεβασμὸν τὸν πατρικῶν παραδόσεων.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

Διὰ τῆς ἀπ' ἀριθ. 16/14/49 ἀποφάσεως τῶν ἐν Πειραιεὶ Πρωτοδικῶν ἀνεγνωρίσθη τὸ ἐν Πειραιεὶ ἐδρεῖον καὶ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Μυστρά καὶ Ψαρρῶν 185 (Ταμπούρια) Σωματεῖον «Χριστιανικὴ Ἀδεῖα φότης Γ' νησίω ν' Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Αἱ Κοινῶνι τοῦ ΠΟΝΟΥ», σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ κατὰ τὸ δυνατόν παροχὴ βοήθειας, ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς εἰς τοὺς ἔχοντας χρεῖαν αὐτῆς, ὡς καὶ ἡ κατὰ Χριστὸν μόρφωσις καὶ πολιτεία τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου, διοικεῖται δὲ ὑπὸ ἑπταμελοῦς Συμβουλίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουλίου 1949

Ὁ Πληρεξούσιος Δικηγόρος
ΙΩ. Α. ΜΑΡΑΘΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦνται ὅτι κατ' οὐδένα λόγον θὰ ἐξετάζονται πάσης φύσεως ἔκτροπα καταγγελλόμενα ἡμῖν ἀνωνύμως. (Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Γερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησ. Ὁρθοδ. Χριστιανῶν).

ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Εἰς ἐκείνους μὲν οἱ ὁποῖοι διαπερῶσι τὰ μακρὰ πελάγη, αἱ κινήσεις τῶν περιφανεστέρων ἀστρῶν γίνονται πρὸς τὸν δρόμον σύνθημα καὶ ὁ κυβερνήτης, ὁ ὁποῖος κἀθηται εἰς τὸ πηδάλιον, τὸ βλέμμα τείνει πρὸς οὐρανόν, κατὰ τὰ κινήματα τῶν ἀστέρων πηδαιουχῶν τὸ σκάφος, καὶ κατὰ τὸ φέγγος τοῦ οὐρανοῦ πρὸς λιμένας συστρέφων κατευθύνεται. Οἱ δὲ τοῦ βίου τὴν θάλασσαν καλῶς διαπλεῦσαι θέλοντες, καὶ πολιτείας ἐνθέου τέμνειν ποθοῦντες τὰ κύματα, οὐχὶ εἰς ἀστέρας βλέπουσιν, ἀλλὰ πρὸς τὸν χορὸν τῶν δικαίων ἔχουσιν ἐστραμμένα τὰ βλέμματα, καὶ εἰς τὰ ἴχνη τούτων στηρίζουσι τὰ βήματα τῆς πολιτείας καὶ τὴν ζωὴν των κατευθύνουσι. Διότι οὐ τοσοῦται κινδύνων ἐπαναστάσεις πολιορκοῦσι τοὺς πλέοντας, ὅσαι αἱ τοῦ βίου περιστάσεις περικυκλοῦσι τοὺς τὴν ἐμπορίαν τῆς ἀρετῆς ἀσκοῦντας. Διότι ποῖος τῶν δικαίων τὸν πλοῦν τοῦ παρόντος βίου διὰ γαλήνης διήλθε;

Πρῶτος δ' Ἀβελ, ἐραστής πίστεως, ὑπὸ χειρὸς ἀδελφικῆς παρανάλωμα ἔγινεν. Ὁ Νῶε, μετὰ τὴν πολυχρόνιον ὑπὸ τῶν ἀσεβούντων δοκιμασίαν, ἐπὶ ἔτος ὀλόκληρον (ἐντὸς τῆς κιβωτοῦ εὐρισκόμενος) ἐπελαγίζετο. Ὁ Ἀβραάμ διὰ πόθον Θεοῦ, τὸν νόμον ὑπερεῖδε τῆς φύσεως, πείθων τὴν δεξιάν του νὰ παιδοκτονήσῃ μᾶλλον παρὰ νὰ ἀπειθήσῃ εἰς τὸν ἐπιτάττοντα Θεόν. Ὁ Ἰσαὰκ ὡς ἱερεῖον (θύμα) δεσμευόμενον ἐφέρετο. Ὁ Ἰακώβ μακρὰν τῶν γονέων ἐφυγαδεύετο, ἔνεκα τοῦ ἀδελφικοῦ φόβου, τῶν γονέων ἀλλοτριούμενος. (Βασιλείου Σελευκείας)

«Οὐκ ἔστι κακία ἐν πόλει, ἣν Κύριος οὐκ ἐποίησεν.» (Ἀμὼς Γ' 6).

Νόησον τῆς κακίας τὸ ὄνομα, ὅτι αἰνίσσεται ὁ λόγος (τοῦ προφήτου) τὴν προσαγομένην κάκωσιν εἰς τοὺς ἀμαρτάνοντας πρὸς διόρθωσιν τῶν πλημμελημάτων. Διότι, σὲ ἐκάκωσα, λέγει, καὶ σὲ ἐταλαιπώρησα, ἵνα σὲ διορθώσω, πρὶν εἰς ἀμετρον κακίαν ἐκτραπῆς, θέσας τὴν κάκωσιν ὥστερ ἐμπόδιον καὶ διάφραγμα ἰσχυρὸν εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ἀμαρτίας σου. Διὰ ταῦτα λοιπὸν νόσοι πόλεων καὶ ἔθνων, ἀέρων αὐχμοὶ καὶ ἀφορίαι γῆς, τῆς κακίας τὴν αὔξησιν περικόπτουσαι. Ὡστε τὰ τοιαῦτα κακὰ παρὰ Θεοῦ γίνονται, ἵνα τὴν γένεισιν τῶν ἀληθινῶν κακῶν ἐμποδίζωσι. Διότι καὶ αἱ κατὰ τὸ σῶμα κακώσεις, καὶ τὰ ἐκτὸς τοῦ σώματος ἐπίπονα, πρὸς ἀποχὴν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας ἐπενοήθησαν. Ἀναιρεῖ λοιπὸν ὁ Θεὸς τὸ κακὸν καὶ ὄχι διότι τὸ κακὸν ἐκ τοῦ Θεοῦ πηγάζει, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἱατρὸς ἐκβάλλει τὴν νόσον, ἀλλ' ὄχι ἐμβάλλει τὴν νόσον, εἰς τὸ σῶμα. Πόλεων δὲ ἀφανισμοί, καὶ σεισμοὶ καὶ πλημμύραι, καὶ πολεμικαὶ ἀτυχίαι καὶ νανάγια καὶ ὅλαι αἱ πολυάνθρωποι φθοραί, εἴτε ἐκ γῆς, εἴτε ἐκ θαλάσσης, εἴτε ἐξ ἀέρος, εἴτε ἐκ πυρός, ἢ ἐξ οἰασδήποτε ἄλλης αἰτίας ἐπιγενόμεναι, τὴν γενικὴν πονηρίαν τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ διὰ δημοσίων μαστίγων σωφρονίζοντος πρὸς ὠφέλειαν τῶν ὑπολειπομένων ἀνθρώπων γίνονται.

(Μ. Βασιλείου)

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

ΟΦΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΥΝΤΕΣ-ΑΜΑΡΤΙΑ ΚΟΛΑΖΟΥΣΑ
ΟΦΙΣ ΧΑΛΚΟΥΣ - ΣΤΑΥΡΟΣ ΑΝΥΨΟΥΜΕΝΟΣ

«Καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπολέται, ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον».

(Ἰωάν. Γ' 14)

Νικόδημος, ὁ νυκτερινὸς μαθητὴς τοῦ Σωτῆρος, ἐδιδάσκετο παρ' αὐτοῦ ἡμέραν τινα περὶ τῆς διὰ τοῦ θείου Βαπτίσματος ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ' ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ περὶ ἀναγεννήσεως ἀνῶθεν δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος τῷ ἐφαίνετο περίεργος καὶ ἀκατανόητος, διότι τὴν ἀναγέννησιν ἐξελάμβανεν ἀπὸ σαρκικῆς ἀπόψεως, καὶ διαπορῶν ἠρώτα: «Πῶς δύναται ἄνθρωπος γεννηθῆναι γέροντων; μὴ δύναται εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ δεύτερον εἰσελθεῖν καὶ γεννηθῆναι» (Ἰωάν. Γ' 4). Ἐντεῦθεν λαβὼν ὁ Ἰησοῦς ἀφορμὴν ἀνέπτυξε μίαν ἰδιαζούσης συμβολικῆς σημασίας καὶ ἀλληγορικῆς ἐννοίας ἱστορικὴν περικοπὴν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀναφερομένην εἰς τὸ ΚΑ' Κεφάλαιον τῶν Ἀριθμῶν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐξελθόντες τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μωϋσέως, μετὰ ἀρετὴν ὁδοιπορίαν ἐφθασαν εἰς τὴν ἐρημον χώραν Ἐδώμ. Ἐκεῖ ἐτρέφοντο ἀποκλειστικῶς μετὰ τὸ μάννα, τὸ ὅποιον καθ' ἑκάστην ὁ οὐρανὸς ἐξορριπτεν. Ἀλλ' ὁ λαὸς ἤρχισε νὰ δλιγοψύχῃ καὶ ν' ἀηδιάξῃ τὸ μάννα, καὶ νὰ ἐκφράζεται μετ' ἀνευλάβειαν καὶ γογγυσμοὺς ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Μωϋσέως, ὀρεχθέντες τὰ κρέατα τὰ σκόροδα, τὰ κρόμμυα, τὰ πράσσα, τοὺς πέποντας, τὰ ἀγγοῦρια, καὶ τὰ λοιπὰ φαγητὰ τῆς Αἰγύπτου. «Καὶ κατελάλει ὁ λαὸς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ κατὰ Μωϋσῆν, λέγοντες: Ἴνα εἰ τοιοῦτο ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐξ Αἰγύπτου, ἀποκτεῖναι ἐν τῇ ἐρήμῳ; οὐκ οὖν ἐοικν ἄριστος οὐδὲ ὕδαρ, ἡ δὲ ψυχὴ ἡμῶν προσώχθισεν ἐν τῷ ἄρῳ· τῷ διακένῳ τοῦτ'».

Τὰς μεμψιμοιρίας καὶ τοὺς γογγυσμοὺς ἀκούσας ὁ Θεὸς ὠργίσθη κατὰ τοῦ ἀχαρίστου λαοῦ καὶ πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀχαριστίας τῶν γογγυστῶν παρεχώρησεν, ἵνα ὅφεις δηλητηριώδεις καὶ θανατηφόροι ἐπιτίθενται ἐναντίον αὐτῶν, μετὰ ἀποτέλεσμα τὸν σκληρὸν καὶ ἐπώδυνον θάνατον πολλῶν ἐξ αὐτῶν. Τὴν φορικὴν ταύτην τιμωρίαν ὑποστάντες οἱ Ἑβραῖοι ὕβρισται καὶ βλάσφημοι συνῆλθον εἰς ἑαυτοὺς καὶ ὕψωσαν πρὸς τὸν Θεὸν φωνὴν μετανοίας «Ἡμάρτομεν», ἐκραύγαζον πρὸς τὸν Μωϋσῆν, «Ἡμάρτομεν οὐκ κατελάλησαμεν κατὰ τοῦ Κυρίου. Ἐῴξαι οὖν πρὸς Κύριον καὶ ἀφελέτω ἀφ' ἡμῶν τὸν ὄφιν». Ὁ εἰς τὴν φωνὴν τῶν μετανοούντων ἐπικαμπτόμενος φιλόανθρωπος καὶ οἰκτίρμων Θεὸς καὶ εἰς τὴν δεινὴν περιστάσιν αὐτὴν συνεχώρησε τοὺς ἀποστάτας. Κατὰ διαταγὴν καὶ ὑπόδειξιν Αὐτοῦ «ἐποίησε Μωϋσῆς ὄφιν χαλκόν, καὶ ἔστησεν αὐτὸν ἐπὶ σημείου. Καὶ ἐγένετο διὰ τὸν ὄφιν ὅφιν ἄνθρωπον καὶ ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὸν

ὄφιν τὸν χαλκὸν καὶ ἔζη».

Τὰ εἰς τὴν ἱστορικὴν ταύτην τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς περικοπὴν ἀλληγορούμενα δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοηθῶσιν, ἀφοῦ μάλιστα αὐτὸς ὁ Σωτὴρ εἰς τὸν Νικόδημον ἔδωκε τὴν πρώτην ἐξηγήσιν.

Ἑβραῖοι διαφυγόντες τὴν δουλείαν τῆς Αἰγύπτου καὶ βαδίζοντες πρὸς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας = πᾶς ἄνθρωπος ἀπελεύθερος ἐκ τῆς δουλείας, τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας διὰ τοῦ θείου Βαπτίσματος ἀναγεννόμενος καὶ προχωρῶν εἰς τὴν τελείωσιν καὶ διὰ ταύτης εἰς τὴν οὐράνιον ἀποκατάστασιν.

Γογγυσμοὶ καὶ μεμψιμοιρίαι τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Μωϋσέως = Μικροψυχία καὶ ἀποστασία τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς προδιαγεγραμμένης τῆς ἀρετῆς ὁδοῦ καὶ ὑποσκελισμὸς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀπάτηλῶν θελημάτων τῆς ἀμαρτίας.

Ἰοβόλοι ὅφεις δάκνοντες καὶ θανατοῦντες = ἀμαρτίαι ψυχώλεθροι καὶ κολάζουσαι. Ὅφεις κατὰ διαφορά σχήματα καὶ μεγέθη, καὶ χρώματα πλὴν πάντες δηλητηριώδεις καὶ θανατηφόροι = ἀμαρτίαι ποικίλαι ὑπὸ διαφόρους μορφάς, τρόπους, περιστάσεις καὶ σκοποὺς διαπραττόμεναι, τὸ αὐτὸ ὅμως πάντοτε καταστρεπτικὸν ἀποτέλεσμα ἐπιφέρουσαι.

Ὅφιν χαλκόν, ὁμοίωμα μόνον τοῦ φοβεροῦ ἐρεπετοῦ ἔχον, ἄνευ δηλητηρίου = Ἰησοῦς ἄνθρωπος κατὰ τὸ φαινόμενον, σαρκὸς καὶ αἵματος προσλαβόμενος, ἐκτὸς ὅμως ἀμαρτίας ἐπιφαινόμενος, καὶ Θεὸς σαρκοφόρος ὑποστατικῶς γνωριζόμενος καὶ ὁμολογούμενος.

Τὰ γεγονότα ὅθεν τὰ ἐξελιχθέντα εἰς τὴν ἐρημον Ἐδώμ ὑπῆρξαν τὰ σκιώδη προτυπώματα καὶ προχαράγματα τῶν μετέπειτα μελλόντων νὰ συμβῶσιν κατὰ τὴν θείαν ἐνανθρώπησιν, ἥς ἀποκλειστικὸς προαιώνιος σκοπὸς καὶ ὑπόθεσις ὑπῆρξεν ἡ ἐκ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας διάσωσις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἡ εἰς τὴν αἰώνιον μακαριότητα ἀποκατάστασις αὐτοῦ.

Γ Ν Ω Σ Τ Ο Π Ο Ι Η Σ Ι Σ

Καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς ἅπαντα τὰ ὅφ' ἡμᾶς Παράρτηματα, ὅτι δεόν νὰ μᾶς γνωρίσωσι τὸν ἀριθμὸν ἡμεροδεικτῶν (τοίχου—ἐγκολπίων—τσέπης καὶ πινακίδων) τῶν ὁποίων ἔχουν ἀνάγκην τὰ ἐκκλησιαστικά τῶν.

Εἰς οὐδὲν παράρτημα θὰ ἀποσταλοῦν τοιαῦτα ἐὰν προηγουμένως δὲν παραγγείλουν, οὔτε θὰ δεχθῶμεν ἐπιστροφὰς ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν παραγγελθέντων.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διασφείας κ. Πολύκαρπον, Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήνας

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής

Ἐπίσκ. Μεγαρίδος κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντής Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργιπίνης
Θεμιστοκλέους 33— Ἀθήναι

Κοινωνικά Ζητήματα

ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ ΕΠΑΛΞΙΣ ΠΟΛΕΜΟΥΜΕΝΗ...

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Εἰς τὴν γνωστὴν Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα «Νέα» ὁ χρονογράφος κ. Ψαθᾶς δημοσιεύει χρονογράφημα, φέρον τὸν τίτλον «Καλογηρικὰ», διηγηθισμένον μὲ ἀρκετὰ ἀνθὲ τῆς γελοιοποιοῦ ἱκανότητός του καὶ κομικοπλαστικῆς ἰδιοφυΐας του. Ὁ ἥρωας τοῦ χρονογραφήματός του εἶναι ὁ Γιαννάκης. Παιδί μὲ κοσμικὰς ἀρετὰς προικισμένον, καταντᾷ ἕνας ἀπόκοσμος καὶ μαρμαρένος τύπος, ὁ ὁποῖος ἀσχολεῖται μὲ τὸ ἀνάμμα τοῦ καντηλιοῦ, μὲ προσευχάς, ἀπεχθάνεται τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας καὶ δὲν ἀνέχεται τὸ θέαμα μίας ἡμιγυμνῶν λουομένης. Οἱ διδύραμβοι τῶν νυκτερινῶν ὀργίων καὶ οἱ ὕμνοι τοῦ Βάγγου καὶ τῆς Ἀφροδίτης τὸν ἐνοχλοῦν. Τὸν καὶ μὲν Γιαννάκη ἔχασε νὸ νόμος τῆς ζωῆς καὶ δὲν τοῦ ἀπομένει πλέον, παρὰ ὁ καλογηρικὸς σκοῦφος, τὸ ἡσυχαστήριον τῆς ἐρήμου, τὸ κομποσχοίνιον.

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ κ. Ψαθᾶ διὰ τὸ κατάντημα αὐτοῦ τοῦ Γιαννάκη ἐκδηλοῦται εἰς ἕνα βίαιον καὶ βάνανσον κατηγορητήριον ἐναντίον τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων εἰς τὰ ὁποῖα ἐφοίτησε ὁ Γιαννάκης καὶ κατ' ἐμμεσον τρόπον καὶ ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας τῆν ὁποῖαν διδάσκουν.

—Βλέπετε; ἀποκαυνοῦνται τὰ παιδιὰ εἰς τὰ κατηχητικὰ χάνουν τὸ θάρρος τῆς ζωῆς· ἡ διδασκαλία τοῦ ὑπερέπεραν ἐπισκιάζει τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς· καὶ τὸ κατηγορητήριον τοῦ κ. Ψαθᾶ πιθανὸν νὰ κατέλγη εἰς τὴν γνωστὴν ἐπωδὸν, ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι τὸ ὅπιον τοῦ λαοῦ, εἰς τοῦτο δὲν τὸ ἐχρησιμοποιοῖ προηγουμένως ὁ ὕλισμός καὶ ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ ἐκφρασις ὁ κομμουνισμός, καὶ δὲν ἐκινδύνευσε νὰ παρεξηγηθῇ διὰ τὰ πολιτικά του συνθήματα. Ἐρωτῶμεν τώρα τὸν κ. Ψαθᾶν: Ἐναντίον τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἔγραψε ὡς ἔγραψε ἐναντίον τῆς «διαφώτισης» ἥτις ὠργίαζε ἐναντίον τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Πατριῆς, κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ἐπονοκρατίας, ἔγραψε τίποτε;

Συνεπῆς δὲ πρὸς τὴν συνήθειάν του ὁ κ. Ψαθᾶς οἰκειοποιεῖται εἰδικότητα τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ διατυπώσῃ σύστημα ἀγωγῆς, τοῦ ὁποῖου αἱ κεντρικαὶ ἰδέαι εἶναι περὶ τοῦ αἰ ἑξῆς: Πάν ὅτι εὐχαριστεῖ τὸ παιδί νὰ τὸ ἀπολαμβάνῃ: Οὐδεὶς φραγμὸς εἰς τὰς ἀξιώσεις του· ἡ ἔννοια τοῦ σεβασμοῦ, ὡς ἀπρηχειωμένη θὰ πρέπη νὰ διαγραφῇ ἀπὸ τὸ λεξιλόγιον τῆς ἀγωγῆς. Ἐφ' ὅσον βεβαίως θὰ διαγραφῇ ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα τῆς ἀγωγῆς ἡ ἔννοια καὶ ἡ πραγματικότης τοῦ Θεοῦ, πῆται ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ἡ ἀξία τῆς συνειδήσεως κλπ. Τὸ δημοῦργημα τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἔχετε ποῖο θὰ εἶναι; Ἐνας χυδαῖος τύπος, τρόφιμος τῶν ἀντρων τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῶν σπηλαίων τοῦ Βάγγου. Ἐνας θρασὺς καὶ ἀχαλίνωτος ἀνθρώπος διὰ τὸν ὁποῖον μοναδικὸς νόμος θὰ εἶναι ἡ ἐπιθυμία του. Sic volo sic facio. Ἀφοῦ δὲ θὰ ἔχη προβῇ εἰς ἀκατονομάστους πράξεις εἰς βάρος τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς καὶ τῆς προσωπικῆς του ὑπολήψεως, θὰ καταντήσῃ πλήρης ἐπάθλων καὶ μεταλλείων, εἰς τὸ ἴδιον τοῦ Συγγροῦ, ἢ εἰς τὸ Δρομοκαίτειον, ἢ εἰς τὰς φυλάκας, ἀνίκανος δι' οἵανδήποτε ἐργασίαν, ἀχρηστος διὰ τοὺς συνανθρώπους του, κοινωνικὸν παράσιτον. Τότε φρονῶ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ κ. Ψαθᾶς θὰ νοσταλγῇ τὸν κατεργωνευθέντα Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλην τὴν «θηρὸν σχολήσαν» του, ἡ ὁποῖα ἐνδέχεται νὰ ὑπάρχῃ μόνον εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ κ. Ψαθᾶ, θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ προσφέρῃ κάτι εἰς τὴν κοινωνίαν, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ τὸ κάτι εἶναι τὸ ὅτι δὲν θὰ ἀπασχολῇ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν δημοσίαν ὑγιεινὴν μὲ τὸ ἄτομόν του.

Καὶ τώρα τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ὁ Γιαννάκης ὅπως τοῦλάχιστον τὸν παρουσίασε τὸ χρονογράφημα τοῦ κ. Ψαθᾶ, (ἀδιάφορον ἂν εἶναι ἀποκύημα τῆς φαντασίας του) δύναται νὰ εἶναι δημιούργημα τῶν Κατηχητικῶν

Σχολείων; μὲ ἄλλους λόγους τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα παραδίδουν εἰς τὴν κοινωνίαν ἀσθενεῖς καὶ βεβλαμμένους διανοητικῶς ἀνθρώπους. Ἡ ἀπάντησις θὰ δοθῇ ἀφ' οὗ πρῶτον ἐξετασθῇ, ἐν ὀλίγοις ἡ διδασκομένη ὕλη, τὸ διδασκον προσωπικὸν καὶ ἡ πραγματικότης τῶν ἀποφοίτων.

Ἡ διδασκομένη ὕλη: Ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ, ὡς δημιουργοῦ καὶ πατρός καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐξάρτησις τῶν ἀνθρώπων, Ἡ φύσις καὶ ὁ προσορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου· ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀντιδράσεως κατ' αὐτοῦ, ὁ χριστιανισμὸς ὡς θρησκεία, ὡς ἱστορικὸν γεγονός, καὶ ὡς κοινωνικὸν σύστημα. Ἡ προσωπικότης τοῦ Θεανθρώπου κέντρον καὶ σκοπὸς τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, χριστιανικὸς κοινωτισμός. Ἱστορία τῶν ἐνδόξων τῆς πίστεως μαρτύρων. Ὅπως ἀντικαθίσταται τις ἡ ὕλη αὕτη ἀναπτύσσει τὴν εὐσέβειαν εἰς τὸν τρόφιμον· γεννᾷ τὴν ἀρχὴν τοῦ καταλογισμοῦ τῶν πράξεων του ἐξασφαλίζει εἰς αὐτὸν περιεχόμενον διὰ τὴν ζωὴν, τὸν εὐγενὴ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνα. Γνωρίζει τὴν ὑπερτάτην τῆς Ἱστορίας προσωπικότητα, τὸν Σωτῆρα τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνταύγεια τῆς ἀγάπης πληροῖ φωτὸς τὰς καρδιάς τῶν πιστῶν. Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὕλην διανθεῖ ἡ ἀγάπη, ἡ στοργή, ἡ καλωσύνη, ἡ τρυφερότης. Ἐξ ἀγάπης ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὸν κόσμον, ἐξ ἀγάπης ἀνέρχεται εἰς τὸν Γολγοθᾶ. Ἡθικὸν ἐπιμύθιον: Ἡ δύναμις καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀγάπης.

Τὸ διδασκον προσωπικόν: Δὲν εἶναι ἐξ επαγγέλματος διδάσκαλοι, ἔχοντες ὅς σκοπὸν νὰ ἐξαναλήσωσιν ὁπωσδήποτε τὴν ὕλην τοῦ ὑπουργείου καὶ παραμένοντες ἔξω ἀπὸ τὴν ἐν γένει ψυχροσύνησιν τοῦ τροφίμου. Εἶναι νέοι καὶ νεάνιδες μὲ ζήλον, μὲ σφρίγος, σκαπαεῖς ἐνὸς νέου πολιτισμοῦ, μεταγίγιστοι εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τροφίμων ἄδολον ἐνθουσιασμόν, χριστιανικὴν ἀγάπην, θρησκευτικὴν εὐσέβειαν. Δὲν μεταδίδουν ἀπλῶς γνώσεις ἀνωφελεῖς διαπλάσσουν ψυχὰς. Γνωστὰ τῶν ἀρχῶν τῆς παιδαγωγικῆς (ὕποχρεοῦνται νὰ παρακολουθῶσιν εἰδικὰ φροντιστήρια) βλέπουν τὸ παιδί ὡς μίαν ἀδιαίρετον ἐνότητα, ὡς μίαν ἀνθρώπαιον προσωπικότητα, ὡς τὸν ἐν τῇ γεννέσει του Ἑλληνα. Τὸ μείδιμα ἐπανθεῖ εἰς τὰ χεῖλη τῶν χαριτωμένων αὐτῶν νέων καὶ τὸ πρόσωπόν των καταυγάζεται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς ἀγνότητος.

Ἡ πραγματικὸτης τῶν ἀποφοίτων: Ἡ πλειονότης τῆς φοιτήσεως εἰς ἀνώτερα πνευματικὰ ἱδρύματα Νεολαίας. Ὅσοι νεάνιδες δὲν μετεβλήθησαν εἰς περιφερομένας ἐταίρας, προέρχονται ἀπὸ τὰ κατηχητικά, καλλιπάρθενοι κόραϊ περιβληθεῖσαι καὶ προσηκόντως τιμῆσασαι τὸ μοναχικὸν ἀγγελαιοειδὲς σχῆμα· τρυφεραὶ σύζυγοι, ἐνάρετοι μητέρες ὀφείλουσιν τὴν συγκρότησίν τους εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα. Ἡ ἐλπίς τοῦ ἔθνους καὶ ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας ὑπάρχει εἰς τὰ Κατηχητικά.

— Λοιπόν; ὁ Γιαννάκης τοῦ κ. Ψαθᾶ, πῶς τὰ κατὰ τερε ἔστι;

Ὁ Γιαννάκης, εἰς ὑπάρχη, ἀποτελεῖ ἡ ἀπλούστατα μίαν παθολογικὴν κατάστασιν. Λέγομεν δὲ εἰς ὑπάρχη, διότι τὸ χιούμορ τοῦ κ. Ψαθᾶ ἐνδέχεται νὰ ἀνεῖρε τὸν ἥρωα τοῦ χρονογραφήματός του εἰς τοὺς κόσμους τῆς φαντασίας καὶ τῆς προσωπικῆς του προκαταλήψεως ἐναντίον τῶν Κατηχητικῶν. Ἐάν δὲ ἀφαιρέσωμεν τὰ «καρυκεύματα» θὰ ἀναφανῇ ἕνας ἄπλοος καὶ ἡσυχος τύπος. Ἄλλωστε στὸ κάτω· κάτω τί ἔκανε ὁ Γιαννάκης; ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ κἀν ἕνα σεμνὸ καὶ ἐνάρετο παιδί. Ἴσως τὸ ἐκλήμα του εἶναι ὅτι δὲν ἐξεστόμεζε χυδαίως βρωμολογίας, δὲν ἔδιδε αἰσχρὰν τροφὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Μὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἀξιέπαινος. Ὡστε εἶναι ἡρως ὁ Γιαννάκης.

Τὶ θέλει λοιπὸν νὰ εἰπῇ ὁ κ. Ψαθᾶς; Μὰ μήπως ξεύρει καὶ αὐτὸς! θέλει νὰ βάλῃ ἐναντίον ἐνὸς θεσμοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ ἐθνικοῦ μας μεγαλείου, τὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ὑγείαν τοῦ λαοῦ μας. Θλιβερόν δι' ἡμᾶς

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΟΥΔΑΙΟΝ Ὁ ΙΟΥΔΑΙΪΖΟΝΤΑ

Εἰς τὸν «Ταχυδρόμον» Βόλου ἐδημοσιεύσε κάποιος πρὸ ἡμερῶν ὑπὸ στοιχείον Κ. μερικά ζητήματα ἀφορῶντα τὴν Χριστιανικὴν καὶ τὴν Ἰουδαϊκὴν νομοθεσίαν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν Περιτομὴν, τὸ Βάπτισμα, τὴν θείαν Κοινωνίαν, τὰ ἄζυμα τοὺς φόνους, τὰς ἀνθρωποθυσιὰς καὶ τὰ αἵματα, καὶ ἐπεχείρησε συγκλῶθαι τὰ ἀσύγκλωστα καὶ συμβιβάζων τὰ ἀσυμβίβαστα νὰ παρουσιάῃ ἐν τέλει ἀδικῶν τὴν κατηγορίαν ὅτι ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς ὑπῆρξε «λαὸς πλήρης αἱμάτων», κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν ἰδίων του προφητῶν. Ἡμεῖς ὁμῶς ἐκ καθήκοντος Χριστιανικῆς ὁμολογίας ἀναγκάζομεθα ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ τούτου νὰ τοποθετήσωμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Κ. θιγόμενα ζητήματα εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν τῶν θεῶν.

1) Ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὸ Βάπτισμα ἀντικατέστησαν ὡς ἀναφέλλῃ καὶ ἀχρηστον τὴν περιτομὴν (Μάρκ. Κεφ. 16ον ἐδ. 15-16). Σύνοδος δὲ Ἀποστολική, ἐν Ἱεροσολύμοις συνελθοῦσα κατήγγειλεν ὁριστικῶς τὴν Ἰουδαϊκὴν τοῦ περιτέμενσθαι συνήθειαν (Πράξ. Κεφ. 15 ἐδ. 6-29). Ὁ δὲ Παῦλος τοσοῦτον ἐπολέμησεν τὴν ἐξακολούθησιν παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς τὴν

καὶ ἐπασχόντων δι' αὐτόν. Τοῦτο τὸ ἀντελήφθῃ ἐγκαίρως (καὶ αὐτὸ εἶναι πρὸς τιμὴν του). Δι' αὐτὸ προσπαθεῖ εἰς ἄλλο χρονολόγημα ὑπὸ τὸ τίτλον «Κατηχητικά» νὰ ἀνακαλέσῃ τὸ σφάλμα του. Τὸ νεώτερον σημεῖόν του εἶναι ἀρνησις τοῦ προηγούμενου καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύει τὴν ἀσυνέπειάν του καὶ τὴν ἐπιπολαίαν κρίσιν του. Διατηρεῖ ὁμῶς ὡστόσο ὅλο τὸ μεγαλεῖον μιᾶς μετανοίας. Καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ διαφορετικά, ἐφ' ὅσον ἀντιμετωπίζει ὁλόκληρον κόσμον. Πάντως καὶ εἰς τὸ νέον του σημεῖόν, ὑπάρχει ὁ παλαιὸς κ. Ψαθάς. Τὶ κρίμα νὰ μὴ δύναται νὰ συλλάβῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς του, μιᾶς ἀναγεννησεως Χριστιανικῆς καὶ νὰ ζῇ σὲν παλαιᾷ ἐποχῇ τῆς ἀδιαφορίας! Γράφει εἰς ἕνα σημεῖον «...Πισῶ ἀπ' τῆ μουσικῆ τους, δὲν ἀκούτε τοὺς μακρυνοὺς δειλοὺς τόνους μιᾶς καλογοῦσας;». Πάλιν τὸ φάσμα τοῦ Γιαννάκη! Ἄλλωστε κατὰ ὀφείλομεν καὶ σὲν μοναχικὴν πολιτείαν, ἢ ὅποια ἀποτελεῖ τὸ ἀγιώτερον Χριστιανικὸν ἰδεώδες, περὶ λοιπὸν νὰ ἐκφραζόμεθα μὲ μεγαλυτέραν ἐκτίμησιν καὶ γι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν θεσμόν. Καὶ σήμερον ἀκόμη κατὰ μορφεῖ νὰ προσφέρῃ. Ἐλευθέρω ἀπὸ τὰς βιωτικὰς μερίμνας ἢ μοναχὴ ἀποβραίνει ἢ ὁδηγὸς τῆς ἀποπλανηθείσης νεανίας, ὁ παρήγορος ἄγγελος τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ διδάσκαλος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς καλωσύνης, ἢ ἐκφρασις τῆς εὐγενείας καὶ τῆς στοργῆς.

Ὁ σκοπὸς μας δὲν ἦτο νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸν κ. Ψαθά. Καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ μᾶς κατατάξῃ εἰς τοὺς «εὐλαβεῖς ὕβριστές του», γιὰ τοὺς ὁποίους εὐχεται «Χριστιανικά νὰ συγχωρήσῃ ὁ Παντοδύναμος Θεός».

Σκοπὸς μας εἶναι νὰ ἐπισημάνωμεν ἕνα κίνδυνον γιὰ τὸν ὁραῖον αὐτὸν θεσμόν τῶν κατηχητικῶν. Πολλοὶ βάλλουν κατ' αὐτῶν. Ἄλλοι κατ' εὐθείαν καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν πλαγίων. Ἄλλοι μὲ ὕβρεις καὶ ἄλλοι μὲ εἰρωνείας. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐνθυμούμεθα τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου «Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει». Δὲν εἴμεθα ἀπὸ τὸν κόσμον, τῆς ἀμαρτίας. Καταγόμεθα ἀπὸ μίαν ὡραιότατην οὐρανίαν πατρίδα, τῆς ὁποίας τὸ πολίτευμα ἀγωνιζόμεθα νὰ ἐπιβάλωμεν ἐν τῇ γῇ. Πολίτευμα ἀρετῆς καὶ ἀγάπης.

Ἐμπρὸς λοιπόν. Γονεῖς, ιερεῖς, διδάσκαλοι, ἐνισχύσατε τὸ ἔργον τῶν κατηχητικῶν σχολείων. Ἡ ἐφετεινὴ περίοδος ἢ ὅποια ἄρχεται, ἂς ἀναπληρώσῃ τὰς ἐλλείψεις τῆς προηγούμενης. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Κ.Σ. εἶναι μία μάχη πού κερδίζει ἡ Χριστιανισμὸς. Κάθε παιδί πού σῴζεται μέσα σ' αὐτὸ εἶναι καὶ ἕνας πολίτης τῆς ἐπουρανίου βασιλείας. Μὴ λυπεῖσθε ἀπὸ τὰ βέλη τῆς εἰρωνείας. Ἄς ἡμεῖς δὲ βεβαίως ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ὀνειδίζοντες θὰ συνταχθοῦν μαζί μας. Ἡδὲ ὁ κ. Ψαθάς ἤρχισε νὰ εὐχεται «γιὰ τοὺς εὐλαβεῖς ὕβριστές του». Εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνας θράμβος!

Σύνθημά μας: «Ὅλα γιὰ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον!

περιτομῇ, ὥστε μὲ ὅλον του τὸ Ἀποστολικὸν κύρος διεκήρυξεν εἰς τοὺς Γαλάτας, ὅτι «ἐάν περιτέμνησθε Χριστὸς οὐδὲν ὠφελήσει» (Γαλ. 5 ἐδ. 2) καὶ ὅτι «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὅτε περιτομή τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις» (αὐτόθι 6 ἐδ. 15). Συνεπῶς ἡ κατήγγεισις τῆς περιτομῆς ἐν τῇ χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ δὲν ἐγένετο ὡς ἔγραψεν ὁ Κ. ἐλλείψει πρῶτον πρὸς ἐκτέλεσιν ταύτης εἰς τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων πού ἔιναν συγχρόνως Χριστιανοί. Διότι, διὰ τόσα καὶ τόσα ἑκατομμύρια Ἑβραίων καὶ Μουσουλμάνων ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν καὶ ὑπάρχουν καὶ σήμερον ἀρκετοὶ χειρουργαὶ ἐπιδείξιοι εἰς τὴν περιτομὴν των καὶ θὰ ἦτο τεχνικὴ δυσχέρεια καὶ θὰ προέκυπτε ἀνοικονόμητος ἡ ἐξεύρεσις περιτόμων διὰ τοὺς Χριστιανούς; Πολὺ ἀστείον τὸ ἐπιχειρῆμα.

2) Τὸ Σάββατον ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς Κυριακῆς τῆς λεγομένης Μῆδος τῶν Σαββάτων, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ ὅχι ὑστερώτερον ἀπὸ τὸ 380 μ. χ. ὡς ἔγραψεν ἀνακριβῶς ὁ Κ.

3) Τὰ ἄζυμα ἦσαν μὲν ἐν χρήσει εἰς τινὰς Ἐκκλησίας καὶ σήμερον εἰστέ εἰς τὴν Παπικὴν καὶ τὴν Ἀρμενικὴν τοιαύτην καὶ χρησιμοποιοῦνται δὲ τὸ Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἀλλὰ τοῦτο δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ Ἰουδαϊκὴν καθήκον, διότι οἱ μὲν Ἰουδαῖοι τρώγουσι τὰ ἄζυμα μόνον τὸ Πάσχα των, αἱ δὲ ὡς ἀνω Ἐκκλησίαι τὰ μεταχειρίζονται (ἐκ παρανοήσεως δυστυχῶς τῶν Εὐαγγελικῶν κειμένων) μόνον ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Μεταλήψεως.

4) Παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ Δεκαλόγου «Ὁ φονεύς» βλέπομεν εἰς τὰ κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πλεστοὺς φόνους διαπραττομένους ὅχι μόνον ὑπὸ τοῦ Λαοῦ ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐρχόντων.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Νομοθέτης τοῦ Δεκαλόγου, ἐφόνευσε τὸν Αἰγύπτιον τὸν πλῆττοντα τὸν Ἰουδαῖον καὶ τὸν ἔθαψεν ὑπὸ τὴν ἄμυνον. Ἠγῆθεις δὲ ἀργότερον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ ἐξαγαγόντες αὐτὸν ἐξ Αἰγύπτου, καθ' ὁδὸν συνήψε πλείστας φονικὰς μάχας ἐναντίον πολλῶν ἀλλοφύλων. Οἱ Κριταὶ Γεδεὼν, Σαμμὼν κλπ. ἐπίσης ὑπῆρξαν φονεῖς πολλῶν ἀλλοφύλων. Οἱ Βασιλεῖς Σαούλ, Δαυὶδ, Ἀχισὶ καὶ ἄλλοι συνεκρότησαν πολέμους καὶ μονομαχίας, καθ' ἃς ἐφόνευσαν ὅχι μόνον ἀλλοεθνεῖς ἀλλὰ καὶ ὁμοεθνεῖς. Ὁ Προφήτης Ἡλίας τετρακοσίους πενήκοντα ἱερεῖς τοῦ Βάαλ καὶ τετρακοσίους «ἐσθιοντάς τράπεζαν Ἰεζάβελ» κατέσφαξε εἰς τὸν χεῖμαρρον Κισσῶν.

5) Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἀνθρωποθυσιὰς δὲν ὑστέρησαν οἱ Ἰουδαῖοι. Οἱ Προφῆται πολλάκις ἠλεγχον αὐτοὺς, διότι μιμούμενοι τοὺς περὶ ἀλλοεθνεῖς ἐλάτρευον τὸν Μολῶχ, τὸν Βάαλ, τὸν Βεελφεγῶρ, αἱ λατρεῖται τῶν ὁπρίων ἀπῆλθον καὶ ἀνθρωποθυσιᾶς. Οἱ προφῆται Δαυὶδ καὶ Ὡσηβὲ βεβαίως ὅτι «ἐτέλουν τῷ Βεελφεγῶρ, καὶ ἔτρωγον θυσίας νεκρῶν» (Ψαλμ. 105,28 καὶ Ὡσηβ. 9,16) καὶ ὅτι «ἔθυσον τὸς υἱοὺς αὐτῶν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν τοῖς δαιμονίοις, καὶ ἐξέχεαν αἷμα ἀθῶον, αἷμα υἱῶν οὐτῶν καὶ θυγατέρων, ὧν ἔθυσαν τοῖς γλυπτοῖς Χαναάν. Καὶ ἐφονοκτονήθῃ ἡ γῆ ἐν τοῖς αἵμασι, καὶ ἐμίανθῃ ἐν τοῖς ἐργοῖς αὐτῶν» (Ψαλμ. 105,37-38). Ἐπίσης ὁ Ἡσαΐας λέγει περὶ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἦσαν «παρακαλοῦντες εἰδῶλα ὑπὸ δένδρα δασέα, σφάζοντες τὰ τέκνα αὐτῶν ἐν ταῖς φάραγξιν ἀνὰ μέσον τῶν πετρῶν» (Ἡσαΐας 57,5). Ὁ Κριτὴς Ἰεφθάς κατέσφαξε τὴν θυγατέρα του καὶ ἐθυσάσεν αὐτὴν ἐπανελθὼν νικηφόρος ἐκ πολέμου, ἀποδίδων εὐχαριστήρια καὶ εὐχὰς τῷ Θεῷ. Ὁ δὲ ἱστορικὸς Ἑβραῖος Ἰώσηπος μαρτυρεῖ, ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν τῷ 70 μ. χ. πολιορκίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἑβραῖα γυνὴ ἐσφαξεν, ἐμαγείρευσεν καὶ ἔφαγε τὸ τέκνον τῆς.

Τοσοῦτον γενικῶς εἰπεῖν, εἰς τοὺς φόνους καὶ ἐναντίον μάλιστα Ἀγίων ἀνδρῶν καὶ προφητῶν, ὡς ἀναφέρει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, ἦσαν ἐπιρρεπεῖς οἱ Ἑβραῖοι, ὥστε ὁ Σωτὴρ ἐκφωνήσας τὴν ὁμοβροντίαν ἐκείνην τῶν «Οὐαί» ἐν τῷ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίῳ (Κεφ. 24 ἐδ. 13-34) εἶπεν ὅτι ἀσφαλὲς διὰ τοὺς δια-

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «ΦΩΝΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Κύριε Διευθυντά,

Τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραὴλ, ὅπερ ἐξεκόλαψεν ὁ διεθνὴς Μασσωνισμὸς καὶ ἡ μωρία τῶν λεγομένων Μεγάλων Χριστιανῶν λαῶν δὲν ἀνέμενεν εὐνοϊκωτέραν περίστασιν διὰ τὴν ἐπιτύχῃ τὸ ἀντιχριστιανικὸν του ἔργον. Ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ γνωρίζομεν, ὅτι οἱ ἰδρυταὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ ἦσαν Ἰουδαῖοι καὶ ἀπώτερος σκοπὸς τῶν εἶναι ἡ Παγκόσμιος κυριαρχία τῶν Ἑβραίων μέσῳ τῶν Κοινωνικῶν ἀναστατάσεων, αἵτινες ἐπιτυγχάνονται διὰ τῆς πάλης τῶν τάσεων, ἧτοι τοῦ Κομμουνισμοῦ, διὰ τοῦ Μασσωνισμοῦ, ἢ τεκτονισμοῦ λεγομένου, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν πολιτικὴν Διοίκησιν τῶν Ἑβραίων καὶ εἰς τὸν ὁποῖον οἱ θεωρούμενοι ὡς μεγάλοι φυσιογνομῖαι, πίπτουσιν ὡς μυῖαι εἰς τὸ γάλα, διὰ τὴν χρησιμεύουσιν ὡς διαλυταὶ τῶν Πατριδῶν τῶν ἐξυτηροῦντες ἀνεπιγνώστως —οἱ ἄθλιοι— τὸ σατανικὸν σχέδιον τοῦ διεθνoῦς Ἑβραϊσμοῦ καὶ ἀγνούμενοι τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ τὰ Ἐθνικὰ ἰδανικά· ἐπειδὴ ἂν ἦς ἐγγραφῶσιν εἰς τὸν Μασσωνισμὸν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκτελῶσι τὰς ἐπιταγὰς τῶν μυστικῶν Ἑταιριῶν τῶν Τεκτόνων, ὧν ἔδρα εἶναι τὸ Τσάρλς—Τάουν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐτέρα Ὁργάνωσις Ἑβραϊκῇ, πρὸς ἐξάρθρωσιν τῆς Χριστιανικῆς Ὁρθοδόξου πίστεως εἶναι ὁ Χιλιασμὸς, ὅστις λυσσῶδῶς πολεμεῖ τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ.

Ἀναφέρομεν ἐνταῦθα, ὅτι ὁ πρῶτος ἰδρυτὴς τοῦ Κομμουνισμοῦ ὑπῆρξεν ὁ Κάρολος Μάρξ, γεννηθεὶς τῷ 1814 ἐν TRIER τῆς Γερμανίας. Μετ' αὐτὸν ἐνεφανίσθη ὁ Δαυὶδ Στράους, ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀξιοθρηνητοῦ ἐκείνου «Βίου τοῦ Ἰησοῦ». Ἀκολουθεῖ ὁ Πιητὴς Ἑρρίκος Χάινε, τὸν ὁποῖον οἱ ἅμα θεοὶ θαυμάζουσιν ὡς τὸν μεγαλύτερον ποιητὴν τοῦ 19^{ου} αἰῶνος, ὁ Ἑγκελς καὶ ἄλλοι, *οἵτινες ἦσαν Ἰουδαῖοι, ἀπόγονοι μάλιστα οἰκογενειῶν Ραββίνων*. Πάντες οὗτοι ζῶντες ἐν Γερμανίᾳ ἠσπασθησαν τὸν Χριστιανισμὸν, οὐχὶ ἐκ πίστεως, ἀλλὰ μόνον δι' ὀφελιμιστικὸν σκοποῦς καὶ διὰ τὴν γρηγορὰν μοποιήσωσιν τὸ δελτίον τῆς βαπτισέως τῶν, ὡς εἰσιτήριον εἰσόδου εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν, ὅπερ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπιτύχωσι τότε καὶ διὰ τὴν ἀποχωρισθῶσι τυπικῶς τῶν ἄλλων Ἰουδαίων, ἀπαλλασσόμενοι τῶν διώξεων, τῶν στερήσεων καὶ τῶν πιέσεων, εἰς ἃς ἀνέκαθεν ἦτο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἐν πολλοῖς ἀκόμη καὶ τώρα καταδικασμένος ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τῆς ἀνὰ τὰ ἔθνη διασπορᾶς αὐτοῦ.

Οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἀνέκαθεν

πραχθέντας ὑπ' αὐτῶν ἀδίκους φόνους «θὰ ἔλθῃ ἐπ' αὐτῶν πᾶν αἷμα δίκαιον ἐκχυνόμενον ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἀβὲλ τοῦ δικαίου, ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου υἱοῦ Βαραχίου, ὃν ἐφόνευσαν μετὰ τοῦ Ναοῦ καὶ Θεοσαστηρίου». Ὁ δὲ λιθοβοληθεὶς Πρωτομάρτυς Στέφανος ἐβροντοφῶναι ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ Συνεδρίῳ «Τίνα τῶν προφητῶν οὐκ ἐδίωξαν οἱ πατέρες ὑμῶν, καὶ ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγειλάντας περὶ τῆς ἐλευθέρως τοῦ Δικαίου, οὐ νῦν ὑμεῖς προδοταὶ καὶ φονεῖς γεγέννησθε» (Πράξ. 7.52).

Αὐτὰ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας.

περιέβαλπαν τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν Γερμανικὴν κατοχὴν, μοιράσαντες τὸν ἄρτον τῶν μετ' αὐτῶν καὶ ἐκτεθέντες εἰς μυρίους κινδύνους, πολλοὶ μάλιστα ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῶν ν' ἀποκρύψωσιν Ἰσραηλίτας, ἀνακαλυφθέντες ἀπώλεσαν τὴν ζωὴν τῶν.

Καὶ τώρα, ὅπως καὶ τότε οἱ Χριστιανοὶ ἐφωδίσαν τοὺς Ἑβραίους μὲ δελτία ταυτότητος Χριστιανικῶν ὀνομάτων καὶ ἐγένοντο οἱ Μαρδοχαῖ Γεώργιοι καὶ αἱ Ἑσθηρῆναι Βαγγελίτσαι...

Ἦδη οἱ Ἑβραῖοι παραδίδουσι τοὺς Ἀγίους τόπους εἰς τοὺς ἀντιχρίστους Κομμουνιστὰς τῆς Ρωσίας, τοὺς ὁποίους αὐτοὶ ἐδημιούργησαν. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν γενέσθαι ἄλλως. Ἡ παράδοσις τῶν Ἀγίων τόπων εἰς τὸν πρόστυχον Κομμουνισμὸν τῶν ἀθέων Ρώσων ἦτο διακαῆς παλαιὸς πόθος τῶν Ἰουδαίων, ἵνα ἐκριζωθῇ τὸ δομητήριον τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Τοιοῦτος λαὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἰουδαϊκός, τὸν ὁποῖον ὁ ὁμοεθνὴς τῶν Μέγας ἐν Προφήταις Μαῦσῃς ἀποκαλεῖ «Λαὸν παραπικραίνοντα», ἕτερος δὲ τῶν Προφητῶν γράφει περὶ τοῦ φύσει ἀδυνάτου τῆς μεταβολῆς ἧθους τῶν Ἑβραίων. «Εἰ ἀλλάξεται αἰθίοψ τὸ δέσμα αὐτοῦ καὶ πάρδαλις τὰ ποικίλματα αὐτῆς», ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπεκάλεσε τοὺς Ἑβραίους «Ὅφεις καὶ γεννήματα ἐχιδνῶν». Διὰ τίνα λόγον ἀποκαλεῖ τοὺς γεννήματα ἐχιδνῶν καὶ οὐχὶ γεννήματα ἑτέρου εἶδους ὄφεων π. χ. Βόα, Κροταλία, Δενδρογαλῆς κλπ. θὰ ἀσχοληθῶμεν προσεχῶς.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν σχολίου τῆς «Καθημερινῆς» 27η)8)1949 παραπονουμένης διὰ τὴν κακοήθειαν τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραὴλ ἐναντὶ τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν.

Ἐν Λαρίσῃ τῇ 30ῃ Αὐγούστου 1949

Εὐχαριστῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν

Διατελῶ μετὰ πλείστης τιμῆς

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἀξ)κὸς Χωρ)κῆς ἑ. ἀ,

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ

Ὁ πανοσιολ. συνεργάτης ἡμῶν Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Νασλίμης ἀπ' ἐτῶν ἐξέδωκε τὰς Ἑρμηνείας τῶν 14 Ἑπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τῶν 7 Καθολικῶν, συγγραφείσας ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου ἀριστοῦχου Θεολόγου Θεοδώρου Ζωγράφου. Ὁ συγγραφεὺς μεταχειρίζεται γλῶσσαν εὐληπτον καὶ μεθοδικότητα ἐπιστημονικὴν πρωτότυπον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Κειμένου, ἀκολουθῶν πιστὰς πάσας τὰς κατὰ καιροὺς Ἑρμηνείας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, Χρυσόστομον, Κυρίλλου, Φωτίου, Ἐφραίμ, Οἰκουμενίου, Ζυγαβηνοῦ κλπ.

Τὰ συγγράμματα ἀπαρτίζουν 11 τεύχη συνολικῶς 3.000 σελίδων. Λόγῳ τῆς μεγάλης ἐπιστημονικῆς ἀξίας τῶν καὶ τοῦ πρωτοτύπου ἐρμηνευτικοῦ τῶν συστήματος οἱ Καθηγηταὶ Θεολόγοι τὰ συνέστησαν εἰς τοὺς Φοιτῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ εἰς τοὺς σπουδαστὰς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων. Ὁ ἐκδότης, ἵνα τὰ 11 ψυχροφελῇ τὰ τα βιβλία καταστῶσι κτῆμα ὅλων τῶν Χριστιανῶν τὰ διαθέτει εἰς τὴν τιμὴν τῶν 50.000 δρχ., διὰ δὲ τὰς Ἑπαρχίας 55.000 δρχ. στελνόμενα ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀποταθῆτωσαν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν (Χαλκοκονδύλη 7), παρὰ τῷ Ἀρχιμ. Χρυσόστομῳ Νασλίμῃ.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ ΠΑΡΘΕΝΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗ ΕΝ ΔΙΩΓΜῳ

Ἀρχαὶ ὠδίνων παρουσιάσθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κων/πόλεως μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ ἀπὸ Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρα, ἐγνωσμένου ἀνατροπέως καὶ περιφρονητοῦ τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων. Μετὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸν χορὸν τῶν Ἱεροψαλτῶν καὶ γυναικῶν, ἥν ἀπὸ τινος ἐπέβαλεν, ἤδη μελετᾷ καὶ τὴν ὁλοσχερῇ κατάργησιν τῆς ἀγαμίας τοῦ κλήρου.

Ἡ Παρθενία, μολοντί ἀρετὴ προαιρετικὴ, ἐτιμήθη ἰδιαζόντως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, διότι αὕτη ἀπαλλάττουσα τὸν ἄνθρωπον πάσης γηϊνῆς προσπάθειας καὶ ἀγγελοποιούσα αὐτόν, ἐξυψοῖ εἰς ὑπερκοσμίους σφαίρας, μολοντί ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, καὶ ἄγει αὐτόν εὐχερῶς πρὸς τὴν τελείωσιν. Οἱ μεγαλύτεροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπιφανέστεροι εἰς τὴν ἐν ἔργοις καὶ λόγοις Χριστιανικὴν Πολιτείαν, οἱ μεγαλουργήσαντες ἐν πράξει καὶ θεωρίᾳ εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν, τὴν Παρθενίαν οὐ μόνον συνέστησαν ὡς ἀγγελοειδῆ ἀξιολύμηντον πολιτείαν ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι ἡσπάσθησαν καὶ ἐτήρησαν. Οἱ σημερινοὶ ὅμως ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες, προφανῶς ἐπειδὴ οὐδέποτε τὴν ἡγάπησαν, ἐλάχιστοι δὲ τὴν ἐτήρησαν, διὰ τοῦτο καὶ δὲν τὴν ἐξετίμησαν. Ἐπιβλήθεισαν δὲ ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων διὰ τοὺς προαλειφομένους διὰ τὸ ἐπισκοπικὸν ὀξίωμα ἐπιζητοῦν νὰ τὴν καταργήσουν. «Οὕτω ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μυρία ἔπονται».

Ἐὰν δὲ ἀληθεύουν τὰ κοινολογούμενα, ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας εἰσηγήθη τὸν γάμον τῶν ἤδη ἐν ἀγαμίᾳ καὶ ἐν χρεῖᾳ διατελούντων κατωτέρων κληρικῶν, τὸ πρᾶγμα παρουσιάζεται λίαν ὀδυνηρόν. Ἐπὶ τέλους πάντες ἐν Κων/πόλει ἐξέκλινον, πάντες ἡχρειώθησαν, ὥστε νὰ μὴ ἀκουσθῇ παρ' οὐδενὸς ἡ ἱερὰ φωνὴ τῆς διαμαρτυρίας ἐναντίον τῶν καταλυτῶν καὶ περιφρονητῶν τῶ ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων τῆς Πίστεως;

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝ ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΓΩΝ

Συντελεσθεῖσαι ἐν Βίτῃ καὶ συνεχιζόμεναι ἐν Γράμμῳ περίλαμπροι νίκαι τελούντος ὑπὸ Ὑμετέρᾳ διοίκησιν Ἐνδόξου Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ ἐφελκύσασαι, δικαίως ἰδιαιτέραν ὅλως προσοχὴν συμπάσης διεθνούς κοινῆς γνώμης καὶ ἐπισπάσασαι διὰ τοῦτο τὰς εὐμενεῖς κρίσεις καὶ τὰ εὐχαιρὴν συγχαρητήρια ταύτης, ἐπιβάλλουσι καὶ πρὸς ἡμᾶς τὸ οὐσιῶδες καθήκον ὅπως ἀπευθύνωμεν Ὑμῖν καὶ δι' Ὑμῶν πρὸς τοὺς γενναίους μαχητὰς τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια καθὼς καὶ τὰς διαπύρους εὐχὰς ἡμῶν τῶν ἀκραιφνῶς Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν διὰ τὸν σύντομον νικηφόρον τερματισμὸν τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐσωτερικῆς ἐν τῷ Κράτει γαλήνης καὶ ὁμαλότητος.

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (ΠΑΛΑΙΟΕΡΤΟΛΟΓΙΤΩΝ)

† Ὁ πρῶν Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Μεγαρίδος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
† Ὁ Διανλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ἀρχιστράτηγον

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩΝ ΠΑΠΑΓΩΝ

Πανελλήνιος Ὁρθόδοξος καὶ Ἑθνικὴ Ὁρθόδοξος Κοινωνία, Σωματεῖον τοῦ ὁποῦν ἅπαντα τὰ Μέλη ἀκολουθοῦσι τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον ἐν τῇ Θεῇ Λατρείᾳ ἐπὶ λαμπραῖς νίκαις ὑφ' Ὑμᾶς ἐνδόξου Ἑθνικοῦ Στρατοῦ, κλίνει εὐλαβῶς γόνυ πρὸ τῆς μνήμης τῶν Ἡρώων Νεκρῶν καὶ ὑποβάλλει πρὸς Ὑμᾶς καὶ δι' Ὑμῶν πρὸς τοὺς ἡρώϊκους μαχητὰς τὰ πλέον θερμότατα συγχαρητήρια καὶ τὰς ἐγκαρδιωτάτας εὐχὰς διὰ τὴν σύντομον τελικὴν νίκην πρὸς σωτηρίαν δεινῶς δοκιμαζομένης Πατρίδος μας, ἐξ ἐνεργειῶν ἀνοσίων μητράλοιων.

Ὁ Πρόεδρος
ΚΟΝΤΟΣ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς
ΜΠΟΓΡΗΣ

ΑΓΓΕΛΙΑ

Γνωστὸν ποιούμεν τοῖς Γ.Ο.Χ. ὅτι κατ' αὐτὰς ἐτυπώθησαν οἱ βίοι καὶ αἱ ἀκολουθίαι τῶν ἁγίων ἐνδόξων νέων ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου, Τακώβου καὶ Διονυσίου τῶν ἀσκησαμένων εἰς τὴν Ἰβηρικὴν Σκήτην τοῦ ἁγ. Ὁρους εἰς ἐν βιβλίον ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀκακίου Χ. Παπᾶ ἡγουμένου τῆς μονῆς ἁγ. Νικολάου Παιανίας Ἀττικῆς, εἰς χάριτην καλὴν καὶ μετὰ στοιχεῖα κανονικά.

Πωλοῦνται ἀντὶ 10.000 δραχ. ἕκαστον πρὸς βοήθειαν τῆς Μονῆς καὶ εὐρίσκονται εἰς ὅλους τοὺς ναοὺς τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ καὶ περίχωρα ὡς καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱεραῆς Ἡμῶν Συνόδου, Χαλκοκονδυλῇ 7. Ἀθήναι.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Σωματεῖον ἀνεγνωρισμένον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 4390/1935 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν

Ἀριθμὸς 2390

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Αὐγούστου/4 Σβρίου 1949

ΑΚΡΩΣ ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ

Πρὸς

Τὰ ἑκασταχοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι Παραρτήματα ἡμῶν καὶ πρὸς ἅπαν τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

«Περὶ ἀμέσου ἀποστολῆς τῶν αἰτήσεων μετὰ δηλώσεων τῶν ἐσχάτως ἐγγραφέντων ἐν τῷ Σωματεῖῳ νέων μελῶν».

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἐπιθυμοῦντες ὅπως συμπληρώσωμεν τὸ Γενικὸν Μητρώον τοῦ Σωματείου ἡμῶν διὰ τῆς ἀναγραφῆς ἁπάντων τῶν ἐσχάτως ἐγγραφέντων νέων μελῶν, γεγονός ὅπερ θέλει καταδείξει καὶ τὴν δύναμιν ἡμῶν, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως παραδώσητε ἢ ἀποστείλητε ἡμῖν ἀμέσως ἀπ' ὧν τὰς μέχρι τοῦδε κατατεθείσας αἰτήσεις δηλώσεων.

Ἐπιφυλασσόμεθα ὅπως, μετὰ τὴν ἐγγραφὴν, ἀνακοινώσωμεν ὑμῖν τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν ἑκάστου ἐν τῷ Γενικῷ Μητρώῳ.

Εὐνόητον βεβαίως, ὅτι καὶ μετὰ τὴν παράδοσιν ἢ ἀποστολὴν ἡμῖν τῶν ὡς ἄνω αἰτήσεων μετὰ δηλώσεων, δὲν θέλει διακοπῇ ἢ ἐγγραφῇ νέων μελῶν, ἀλλὰ θέλει συνεχισθῇ αὕτη καὶ ἐν τῷ μέλλοντι κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε προκαθορισθείσας διατυπώσεις καὶ μάλιστα μετὰ τῆς αὐτῆς ἀν μὴ μείζονος ἐντάσεως.

Ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι θέλετε στρέφει εἰς τὴν πρόθυμον καὶ ἀνευ ἀναβολῆς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω παρακλήσεων ἡμῶν, διατελοῦμεν μετὰ πλείστης κατὰ Χριστὸν ἀγάπης.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Σωματείου
Ἀλέξανδρος Κόντος

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς
Γεώργιος Μπόγρης